

عنوان مقاله:

واکاوی سیر تحول الگوی فضای باز در معماری معاصر ایران و استفاده از آن برای طراحی مجتمع زیستی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و شهرسازی ایران معاصر (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

الناز خلیلی - دانشجو کارشناسی ارشد دانشگاه هرنند

خلاصه مقاله:

فضای باز نقش مهمی در بازسازی اشیا و تعامل انسان با محیط پیرامون خود دارد. اصول پایدار معماری گذشته ایران در فضاهای باز نیز مشاهده می شود؛ از آن جمله می توان به احترام به طبیعت، توجه به تناسبات، وحدت میان کل و جزء، پایداری و هماهنگی با اقلیم، ایجاد حس مکان و هویت فضایی اشاره نمود. در این میان همیشه توجه خاصی به فضای باز در طراحی مسکن ایرانی وجود داشته است. رعایت الگوهای بومی پر و خالی در خلق فضاهای زندگی ایرانیان منطبق با فرهنگ همسازی با طبیعت این ملت در اقلیم های مختلف کشور و برای قرن های متمادی شیوه عملکرد معماران بوده است. در نظریه های شهرسازی نوگرایی قرن بیستم هر چند سهم قابل توجهی به چنین فضاهایی در مقام نظر داده شده است ولی در عمل به سبب فقدان برخی الگوهای طراحی و همچنین آرمانی بودن آنها فضای باز بدون مرز گسترده و بدون تعریف مشخصی تولید شده اند که با الگوهای اجتماعی مورد انتظار طراحان و الگوهای زیباشناسی مورد نظر کاربران نیز منطبق نبوده و مشکلات فراوانی را بوجود آورده اند. روش تحقیق پیمایش از طریق مشاهده اسنادی و میدانی است. پس از شناسایی مجتمع ها از طریق بررسی عکس هوایی اصفهان، کلیه مجتمع های واجد شرایط، در مناطق منتخب مورد بازدید میدانی قرار گرفته است. در این مطالعه ابتدا به بررسی ویژگی های فضاهای باز در معماری گذشته ایران پرداخته شد و شکل گیری آن در مسکن ایرانی تحلیل شد و سپس سیر تحول الگوی فضای باز و خالی در معماری معاصر ایران و چالش های حادث شده در ایجاد فضاهای باز مجموعه های مسکونی امروزی بررسی شده است.

کلمات کلیدی:

فضای باز، مسکن، انسان، معماری معاصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/710369>

